

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

INDSIGT:

**SØREN
LIND JENSEN**

”den
intellektuelle
olymp”

TIL MINDE OM

INDSIGT:

**HARRY
VINTER**

”30 års
bekendtskab”

INDSIGT:

**TOMAS
KIERSTEIN**

”det er i nøden,
man skal kende
sine venner”

OLE
HASSELBALCH

OH
1945 - 2019

”vi er vores
historie”

INDSIGT:

**THOMAS
ANDREASEN**

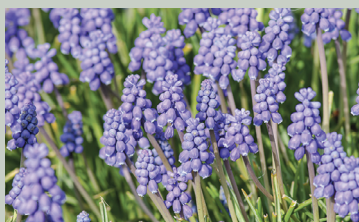
”ordener
hænger man på
idioter”

INDSIGT:

**PETER NEERUP
BUHL**

”et mægtigt
livsværk han
efterlader sig”

NR.1
FORÅR

INDSIGT:

**JESPER
NIELSEN**

”du var det
fyrtårn, som vi
satte kursen
efter”

ÆRE VÆRE OLE HASSELBALCHS MINDE

OH

1945 - 2019

Vi er vores historie

Dette nummer af *Indsigt/Udsyn* (*Danskeren*) er det første, siden Ole Hasselbalch døde, kort før 2019 randt ud. Derfor er det primært dedikeret til ham.

Det har to årsager. Dels har Ole betydet så meget for Den Danske Forening, at vi, der er engagerede i den, aldrig bliver helt færdige med ham, før nogen måske en dag finder det umagen værd at skrive vore nekrologer.

Dels var Ole et så sagligt menneske, at de fleste, som ikke havde det privilegium at komme tæt på ham, nok ikke rigtig kan forestille sig, at han kunne være helt anderledes, når han var blandt entydige fæller, end når han optrådte offentligt. Det er faktisk synd – både for Oles minde og for dem, der gik glip af muligheden for at omgås ham mere uformelt. Vi er nemlig, når det kommer til stykket, alle sammen vores historie. Den består af både en offentlig, en mere uformel og en strengt privat del.

For et stykke tid siden hørte jeg en sprogudsendelse i radioen, hvor værten brugte et udtryk, som jeg hæftede mig ved; anekdotisk evidens. Det er vores håb, at dette nummer kan komme til at udgøre netop det, hvad angår den mere uformelle side af Ole Hasselbalch, som vi husker ham.

Efter længere tids sygdom sov Ole Hasselbalch stille ind den 26. november 2019.

Den målbare evidens er så overvældende, at selv Oles modstandere aldrig har povet at så nogen nævneværdig tvivl om den. Når man har læst anekdoterne, vil det forhåbentligt dæmre for én, at den gennemførte saglighed hos den offentlige person Ole Hasselbalch havde sit udspring i en grundlæggende beskedenhed hos privatmennesket:

Han ville for alt i verden undgå at komme til at skygge for sit fag og for sine øvrige engagementer. Ambitionerne var på vegne af hans studerende og det de, som han håbede, kunne bidrage til hans elskede fag med. De var på vegne af kampen for Danmarks bevarelse som vort Folks hjem, og derfor på vegne af Foreningen og alle os, der forsøgte at bistå ham i den bestræbelse. De var ikke på vegne af ham selv.

Derfor kunne han ikke købes, som nogle forsøgte, kort efter han kastede sig ud i debatten. For det, der betød noget for ham, kunne han ikke få af nogen. Det måtte han arbejde for – hvilket han gjorde lige indtil få dage før sin død.

Tomas Kierstein

OH bisættelse.

Den 6. december blev han bisat fra Asminderød Kirke.

Den Danske Forenings formand Tomas Kierstein stod fanevagt ved hans kiste.

MAGASINET INDSIGT UDSYN

2020

MARTS

Magasinet Indsigt Udsyn udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme.

Foreningens medlemmer modtager magasinet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på magasinet for 250 kr. om året.

Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse.

Magasinet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Efter aftale med Kulturstyrelsen og med DDF's tilladelse arkiverer Dansk Bibliotekscenter netudgaven af *Danskeren* i DBC Webarkiv til brug for nationalbibliografien.

Magasinet Indsigt Udsyn 2020 udkommer 4 gange årligt.

Redaktion og adresser - side 23.

OH

Personligt brev fra JN til OH primo 2019

Kære Ole,

Det ramte som et granatchok, da jeg fik nyheden om, at du var blevet alvorligt syg, og at du ikke ønskede opmærksomhed eller kontakt, og at vi ikke skulle regne med at se dig igen! Sygdom er en risiko ved livet og kan være et livsvilkår for nogle, men det gør mig helt utroligt ondt, at lige præcis du skal rammes af alvorlig sygdom, Ole!

Jeg glemmer aldrig, da jeg første gang hørte dig tale ved et møde i Guldsmædgade i Aarhus. Du introducerede aftenens taler, som var Søren Krarup. Vi var som studerende fra Aarhus Universitet og Handels-højskolen mødt op, og vi havde på det tidspunkt haft vores egen kreds i godt og vel et års tid.

Jeg er vokset op i et socialdemokratisk hjem, hvor der hver aften ved middagsbordet blev diskuteret politik. Det var i masseindvandringens første år i midt- og slutfirserne. Og det førte til, at vi i gymnasietiden stiftede vores egen kreds, da der ikke var nogen offentlige aktører, der ville forholde sig til, hvad der ville ske, nu da grænserne var blevet åbnet. Men det ville du! Efter den dag i Aarhus at have løbet spidsrod gennem flokken af venstreradikale tosser, så stod du der og så ud over forsamlingen med dit stålsatte blik, og du gik lige til sagen, hvor du talte om masseindvandringen og viljen til at organisere sig i en ny modstandskamp. Det var første gang, at jeg hørte et voksent, akademisk menneske dissekere problemet, angribe landsforræderne og vise en vej til modstand. Og fra den dag vidste jeg, at du er et helt ekstraordinært menneske, Ole. Du er ikke blot en ægte patriot – men en ægte modstandsmand!

Din skarpe hjerne analyserede masseindvandringens yderste konsekvenser før langt de fleste, men du har også de oratoriske evner til at formulere budskabet om modstand, og du har de organisatoriske evner til at organisere modstanden. Derudover

er du uselvisk, selvopofrende, uhyre arbejdsom, kompromisløs, og du forlanger næsten det umulige af dig selv. Og nogle gange også af andre... Disse egenskaber gør dig til et helt særligt og unikt menneske – og til en sand leder! Jeg valgte at følge dig! Og vi var mange, der valgte at følge dig!

I årene herefter var vores kontakt centreret omkring modstandskampen – på mange planer, men jeg lærte dig også at kende som et varmt menneske, der interesserede sig for andet end blot vores fælles kamp for Danmark. Du kom også ud og besøgte mig et par gange på kollegieværelset i Aarhus Vest, hvor jeg serverede kylling og "Ole Hasselbalch kartofler", som vi alle i kredsen kaldte de hasselbagte kartofler, der var kollegielivets luksusmad. Og dertil blev der serveret "Dansk Guld", som var Aldis billigste pilsner! Men den var du ikke for god til at drikke sammen med os unge studerende...

Du har altid været det fyrtårn, som vi satte kursen efter – både i smult vande med det daglige arbejde – men også når bølgerne gik højt. Og da stormen en dag blev til orkan, så jeg for alvor, hvad du indeholder. Du stod urokkeligt fast på broen og udstak ordrer, mens vi andre følte, at skibet var ved at gå ned. Og havde det ikke været for dig og dit urokkelige mod, så var det måske gået ned, da Politiken i samarbejde med venstreradikale fra et miljø af bl.a. kriminelle lancerede en nedrig kampagne bygget på løgne og hacking mod vores helt igennem lovlige forening.

I den kamp, der fulgte, stod vi skulder ved skulder, og du veg ikke en tomme, Ole! Du supporterede med råd og dåd, og du og Gunver åbnede jeres hjem flere gange for mig og os i de kritiske dage og uger. Senere hjalp du med den juridiske proces mod Politiken ved Pressenævnet, hvor det selvudnævnte, "Organet for den højeste oplysning siden 1884", fik kritik for deres smædekampagne. Og siden skrev du bogen om ORG-sagen. Den indsats vil jeg aldrig glemme dig for! Aldrig!

Din kompromisløse støtte i ORG-sagen hjalp os igennem og begrænsede "tabene", selvom sagen ændrede mange af dem, der uforskyldt pludselig kom i orkanens øje. Men det er kun én ud af utallige sager, hvor din indignation over mediers og landsforræderes angreb har fået dig til uselvisk at kaste dig ind i kampen – for andre, for sagen, for fædrelandet – og ganske uden tanke på de omkostninger, som du selv må betale. Du er den mest unikke person, jeg kender! Du er den, som jeg respekterer mest af alle, jeg har mødt!

I morgen mødes vi til styrelsesmøde, og din stol står tom. Det er en mærkelig fornemmelse... Jeg véd, at din sygdom er meget alvorlig, og at den i den grad er livstruende. Men jeg ved også, at du er en ægte viking – med en helt utrolig indre styrke og et ukueligt mod til at se realiteterne i øjnene. Jeg håber inderligt, at du kan finde styrken til at bekæmpe den forbandede sot på samme måde, som du altid har haft styrken til at kæmpe for vort fædreland! Jeg håber inderligt, at vi blot skal holde din stol varm, indtil du igen kan indtage hæderspladsen i kredsen i den forening, som du om nogen har æren for. Jeg håber inderligt, at du bliver rask, Ole!

Jeg kender ikke din situation lige p.t., men jeg ved, at Gunver passer godt på dig. Og hvis du på nogen måde har ressourcer til det, så kommer jeg meget gerne forbi Humlebæk og hilser på dig. Det skal du ikke på nogen måde føle som et pres. Jeg respekterer, at du gerne vil kæmpe i stilhed, og derfor skriver jeg dette brev. Men har du ressourcerne til det, så vil det være mig en stor glæde at besøge dig.

Mange kærlige hilsener til dig og Gunver og med de inderligste ønsker om snarlig bedring!

Jesper

OH

Mit møde med Ole

Peter Neerup Buhl

Det må have været på Den Danske For- enings tumultariske møde i Vartov 1. marts 1990, at jeg første gang mødte Ole Hassel- balch. Min seneste forbindelse med ham var i november, da jeg læste korrektur på hans kommende bog. For mig har han været legemliggørelsen af det, man kan kalde den rationelle indvandringskritik, be- friet for snakkesaligt, ideologisk udenoms- værk.

For så vidt paradoksalt, at han, der mere end nogen gennemskuede den offentlige menings virkemåde, samtidig sled et helt liv, tilsyneladende efter logikken, at jo mere dokumentation, jo flere fornuftsargumenter man sammenhober, desto nærmere kommer man sejren. Sådan fungerer det desværre åbenbart ikke. For så havde OH for længst siddet med laurbærkransen. Det infame ved det meste at nutidens snak om "fake

news" er jo hykleriet, nemlig at ikke mindst han i 1/3 århundrede har afdækket såkaldt politisk korrekte løgne, og ikke alene har han kun høstet utak, men mainstream fort- sætter frækt i samme spor og peger tilmed fingre ad andre.

"Styrede indsigt og ikke letkøbt følel- sesporno verden, havde OH været tone- angivende og ikke dissident"

Styrede indsigt og ikke letkøbt følel- sesporno verden, havde OH været toneangivende og ikke dissident, men sådan fungerer verden jo heller ikke. Han var ikke til at overgå i retlinethed og saglighed, og med en impo- nerende arbejdsevne til det sidste - givetvis velvidende, at den eneste trøst i denne ver- den i sidste ende er at være optaget af en konkret foreliggende opgave, uanset dens ydre "succes". Man kan let få en klaustro- fobisk følelse af at være fanget i livets kort- hed, men OH udnyttede det til det yderste, og selv om han burde have fået mange flere år, er det et mægtigt livsværk, han ef-

terlader sig, som i generationer vil inspirere danske i fædrelandsnyttigt arbejde.

Kun i sjældne glimt fik man en anelse om det, OH også var, nemlig en meget rar mand, men han var altid loyal over for dem, der ville gøre en oprigtig og uegen- nyttig indsats, uanset sekundære uenig- heder. Han gad ikke spille kræfter på at fremstå som venuesæl eller indsmigre sig hos dem, der reelt er fjender, endsige i de- batten bedømmes på andet end argumentets styrke. Udadtil var han altid fokuseret på sagen, intolerant på den gode måde, nemlig over for pjaltethed, skidtvigtighed, blasert- hed, sammenspisthed og den slags. Et af de absolut skarpeste analytiske hoveder i den nationale kamp, og det mest utrættelige. Der er ingen til at fylde den store, tomme plads efter ham. Opgaven for os andre er at forsøge at bære hans fakkelt videre: "To strive, to seek, to find, and not to yield." (Alfred, Lord Tennyson: Ulysses, 1842)

OH

Da Ole satte lokalsprøjten på plads

Nis Weihrauch

OH hjalp mig for år tilbage: Jeg havde uddelt masser af foldere fra DDF i Gladsaxe Kommune. Så trykte den lokale sprøjte et anonymt læserbrev, der beskyldte os for "racisme", og jeg ved ikke hvad. Jeg ringede til Ole og fortalte, at hvis lokalsprøjten kan bilde borgerne ind, at vi er "racister", så vil al uddeling af informationsmateriale være

nytteløs. Ole overvejede sagen et par mi- nutter, så meddelte han, at der ville blive rejst injuriersag mod bladet. Jeg sendte så alle bilag i sagen til OH, og der gik ikke lang tid, før lokalsprøjten måtte æde deres grimme ord i sig igen og desuden betale sagens omkostninger. Siden har sprøjten – så vidt jeg ved – holdt sig pænt på måtten.

PS: Sagen er nævnt på listen over vundne retssager i forbindelse med injurier over for DDF.

Se www.dendanskeforening.dk under Domme

Den intellektuelle Olymp

Hvis man skal vurdere et menneskes værdi på, hvad det har opnået i sit liv og sat sig af aftryk for kommende generationer, forstået på den positive måde, så hører Ole Hasselbalch til i Olympen.

Søren Lind Jensen

En intellektuel arbejdskraft af herkulisk dimension både i sin juridiske karriere og i sit virke for fædrelandet. Som én af dem, der fik fornøjelsen af at lære denne intellektuelle gigant at kende, og som med årene opnåede hans fortrolighed og tillid, kan jeg kun give udtryk for taknemmelighed over, at den fælles patriotiske kamp ville det sådan, at vore veje mødtes. Jeg føler en diskret stolthed over at have tjent OH som en af hans loyale løjtnanter.

Den ærefrygt og respekt, som jeg nærrede for OH, forblev intakt til det sidste. Under den sidste telefonsamtale med OH to måneder før hans død kredsede temaet ikke om hans uhelbredelige sygdom, men om kampen for at holde Danmark på danskernes hænder. For OH var det altid et tema, at strukturerne i modstandskampen skulle kunne forblive intakte, hvis nøglepersoner faldt fra, således at kampen kunne føres videre. Han sagde dog, at han ikke frygtede døden, da den er uundgåelig, og at han tog den sidste kamp med oprejst pande. Sådan var han bare: Frygtløs, realistisk, nøgtern, faktabaseret, uprætentiøs, afklaret og blottet for enhver rørstrømskhed. I min Mayland-lommekalender noterede jeg den pågældende dato, d. 28. september 2019: "OH ringede, vi talte sammen i knap 24 minutter".

I den sidste tid kommunikerede vi via mail. Emnet var primært praktiske ting omkring korrekturlæsning af hans sidste bog, *Det frie ord*, og trykkeriets arbejde med opsætningen. I sin næstsidste mail til mig d. 13. november skrev OH følgende efter oplysning om korrekturarbejdets udførelse og videre-sendelse af det korrekturlæste manuskript

til trykkeriet: *"Tak Søren, men husk nu, at der ikke gives nogen overjordisk retfærdighed. Retfærdighed er noget mennesket skaber – og ofte kun kan skabe inde i sig selv. I må have held og lykke på den videre færd - intet menneske er unikt, og der er trods alt hos os gode folk, som nok skal få styr på tingene. Good luck! OH"* På mig som med årene i visse sammenhænge har fået en tendens til overdreven sentimentalitet, kunne OHs karske og prosaiske tilgang til tingene virke voldsom og overvældende.

"Det, som OH vurderede sine kampfæller på, var ikke deres intellektuelle evner, men om de kunne levere på pålagte opgaver, holde ord og stå distancen under pres."

Det, som OH vurderede sine kampfæller på, var ikke deres intellektuelle evner, men om de kunne levere på pålagte opgaver, holde ord og stå distancen under pres. OH var fordringsfuld og krævende, og han havde måske ikke øje for, at ikke alle officerer, befalingsmænd og menige omkring ham havde samme pligtfølelse, stresstærskel og arbejdspensum som han. Barren blev sat højt, men selv om han var fordringsfuld og kunne være en hård kritiker og ikke ligefrem var kendt for at pakke tingene ind, så faldt han aldrig sine forbundsfæller i ryggen. Man kunne altid være stensikker på hans opbakning, råd og støtte under en storm.

Hans tillid var ikke givet. Den skulle man først gøre sig fortjent til ved handling. At blive rost af OH var noget særligt, da han var karrig med at uddele ros, men når han så roste én, vidste man også, at man havde leveret og tjent sagen. Kendte man ikke

OH, kunne han virke utilnærmelig, og man kunne mærke, at en skepsis strømede én i møde, lige indtil man havde vist, at man kunne lade handling følge ord.

OHs humoristiske sans var udpræget sarkastisk, og den kom i særdeleshed til udtryk, når han sad og klukkede, hvis en af de kulturradikale havde dummet sig, og vedkommendes hykleri undtagelsesvist var blevet grillet i medierne, eller hvis en af de højt profilerede journalister, som han foragtede dybt, var blevet demaskeret offentligt.

Når nye tiltag og projekter blev diskuteret, var OH næsten altid skeptisk, og han kunne forekomme firkantet og negativ og nærmest agere lyslukker, men det skyldes utvivlsomt den årelange offentlige tilsvining og mistænkeliggørelse, som han var udsat for i sine 10 år (1990-2000) som formand for Den Danske Forening. Det var i de år, hvor der stort set var monopol på de rigtige meninger i medierne. Som det fyrtårn, han var, stod han fast sammen med få andre imod en massiv smædekampagne. Og dét havde naturligvis præget ham.

OH kunne være utålmodig: "Hvor bliver den fotomontage af?" "Har du skrevet artiklen færdig?" "Er musikvideoen på trapperne?" "Hvad sker der?" "Er videoen lavet færdig?" Han var ikke sen til at give udtryk for utilfredshed, hvis en arbejdsopgave enten ikke blev udført til tiden eller mangelfuldt. Men selv om OH var krævende, var han også på samme tid fair, når saglige argumenter blev ført i felten mod hans synspunkter.

OH pointerede nemlig tit vigtigheden af arbejdsomhed, ordholdenhed og driftssikkerhed i kampen for fædrelandet. Han fremhævede ikke mindst vigtigheden af at

holde sig på sandhedens smalle sti og aldrig vige fra fakta, for som han sagde: "Vore modstanderes løgne skal nok blive afsløret, for sandheden kan man ikke undertrykke i længden. Hold jer blot til rå fakta."

OH afskyede løgn, manipulation, intriger, hykleri, forstillelse, følgagtighed, slendrian og dovenskab i alle deres afskygninger. Hans foragt og afsky for især den politiske og mediemæssige elite, der har udleveret et fredeligt lille kongerige til Den Tredje Verdens folkemasser, lagde han ikke skjul på.

"Ingen kan tage hans plads. Han er uerstattelig."

Ingen kan tage hans plads. Han er uerstattelig. Han var et fyrtårn, et usædvanligt menneske, én af fædrelandets store sønner;

redelig og hæderlig ind til benet, en mand af høj integritet. Hans bøger og artikler vil også blive læst om 100 og om 200 år. Han vil blive stående. Han efterlader et imponerende forfatterskab. En bogproduktion, der fylder halvanden hyldemeter.

Trods stor og sprudlende sproglig opfindsomhed med nydannelser som *faktaresistens* og *den journalistiske dødvægt* kunne man ikke ligefrem kalde OH en farverig kunstnertype, hvilket han i øvrigt også ville have haft sig frabedt. Desuagtet besad han en aura og en karisma, som man ofte ser hos skarpe, analytiske og stringente tænkere. At læse OHs gennemresearchede bøger og artikler er en nydelse. Om end på en tragisk national baggrund fylder hans skrifter én op med energi og leverer bekræftelse. Få kunne som han med omfattende viden og med køligt overblik over sit kildemateriale spidde den selvfede, hedonistiske kulturelite,

dovne, uvidende journalister, åndspygmærene i kleresiet samt talentløse og uansvarlige politikere.

Fædrelandets mistede med OH én af sine store sønner. Han vil blive stående. Det er vanskeligt at finde superlativer for det, som han har ydet for Danmark. Uden hans kamp havde vi haft tilstande som *hinsidan*. En kamp som ulykkeligvis sled ham op.

I ærbødighed og i dyb taknemmelighed!

OH

Ole Hasselbalchs sidste appel til fornuften

Lars Hedegaard anmelder Ole Hasselbalchs sidste bog *Det frie Ord*.

Lars Hedegaard

Ole Hasselbalch var jurist og skrev som en jurist. Logisk opbygget, fra skridt til skridt, altid med udgangspunkt i empiriske kendsgerninger og fornuftsargumenter. Men man skal ikke tage fejl. Han skrev ikke for juraens skyld, men for sandhedens.

Bag den akademisk prægede prosa mærker man overalt et brændende engagement, som bl.a. kommer til udtryk i hans brede fundament i adskillige discipliner ud over hans eget fag, hvilket ikke mindst bogens imponerende noteapparat vidner om. De 334 noter er en sand guldgrube af henvisninger til kilder, som samfundsinteresserede kan øse af mange år frem.

Som bogens titel vidner om, står forsvaret for ytringsfriheden centralt i hele Hasselbalchs tænkning og engagement. Hans udgangspunkt er den for tænkende mennesker indlysende konstatering, at samfund, som ikke beskytter den frie udveksling af tanker, ideer og kendsgerninger (alt sammen naturligvis inden for rammerne af den gældende lovgivning), står for fald. Hvis ubejlejlige oplysninger, meninger og analyser bliver undertrykt, vil samfundets magthavere med stor sandsynlighed træffe forkerte beslutninger, simpelthen fordi de har afskåret sig fra adgang til virkeligheden.

På linje med f.eks. Trykkefrihedsselskabet slår han fast, at retten til at ytre sig ikke blot må beskyttes mod statsmagten, men også mod private aktører, f.eks. arbejdsgivere, der vil forhindre deres ansatte i at sige deres mening, eller pressionsgrupper, der mener sig berettigede til at lukke munden på deres modstandere. Det kan være religiøse eller ideologiske grupper eller minoriteter, der hævder at være forfulgte, og

som man derfor ikke må kritisere. Bogen bringer adskillige eksempler på det, han kalder "civil censur", og som ofte prøver at bringe folk til tavshed ved at udbrede grundløse beskyldninger om, at de er racist, fascist eller nazister. Grelle tilfælde er hentet fra arbejdslivet, forskningsverdenen, de sociale medier (så som Facebook) og den såkaldt "frie presse", der ofte betjener sig af karaktermord og forfølgelse af selvstændigt tænkende kolleger. Som beskrevet af journalist Jacob Andersen: "Hvis en journalist ikke antog de rigtige holdninger, blev han belært af kollegerne, og hvis han stadig ikke makkede ret, blev han brutalt modarbejdet, hånet og latterliggjort eller frosset ud, nøjagtigt som det skete på universiteterne med lærere, der var i opposition til den marxistiske bølge fra 1968. Under sådanne gruppepres var der kun få, der stod imod."

Oven i det hele kommer "privat" vold og fysisk chikane, som Hasselbalch også giver flere eksempler på.

Men mere officiel juridisk og administrativ chikane af anderledes tænkende findes skam i bedste velgående, som vi har set med bl.a. med den engelske ytringsfrihedsforkæmper, Tommy Robinson, og Jørgen Dragsdahls vellykkede injuriersag mod professor Bent Jensen, som havde citeret PET for den opfattelse, at Dragsdahl var KGB-agent.

"ytringsfriheden bliver meningsløs, hvis der ikke er medier, hvor man kan ytre sig"

Hasselbalch fastslår også det indlysende, at ytringsfriheden bliver meningsløs, hvis der ikke er medier, hvor man kan ytre sig – bl.a. spalteplass i aviserne, plads i de elektroniske medier og retten til at arrangere og tale ved demonstrationer uden at skulle frygte intimidering eller overfald.

I et længere afsnit beskæftiger forfatteren sig med, hvad der via retsordenen kan gøres for at sikre ytringsfriheden. Noget kan der udrettes, men han ender dog med at konstatere, at effektive retsregler til forhindring af alle former for censur vanskeligt lader sig udforme.

Et andet hovedafsnit handler om illoyal psykologisk påvirkning i censurens tjeneste. Hasselbalch bemærker i den forbindelse, at "når rationel tænkning vil føre til de modsatte konklusioner af dem, der ønskes, kan der tales til publikums hjerter i stedet for deres hjerner". Et paradeeksempel er naturligvis undertrykkelsen af indvandrings- og islamkritikere, der bliver udgrænset og forfulgt – ikke fordi man med fornuften i behold kan afvise de kendsgerninger, de baserer deres kritik på, men fordi det påstås at være umoralsk at kritisere stakler, som uden egen skyld er ramt af ulykker.

Hasselbalch noterer, at det som regel er farligt at lyve direkte på en sådan måde, at man kan blive afsløret, men så kan man lyve en lille smule eller nøjes med at vise dele af sandheden og gemme resten. De fleste vil nemlig være tilbøjelige til at tro, at der trods alt er noget om det, de får fortalt. Når alle medier er enige om, at Den Danske Forening er racistisk eller fascistisk, er der nok noget om snakken, ellers ville de vel ikke alle sige det samme?

Et andet yndet middel til meningspåvirkning er lobbyisme, som Hasselbalch definerer som "arbejdet på at påvirke beslutningstagere, især lovgivere, med henblik på at favorisere særinteresser med lovlige midler". Et særligt katastrofalt og forkasteligt eksempel, som forfatteren også har beskrevet i anden sammenhæng, er Dansk Flygtningehjælp, og især Hans Gammeltoft-Hansens, vellykkede bestræbelser på at udgrænse de stemmer, der kritiserede den masseindvandring, som var Dansk Flygtningehjælps mål.

Det ville være misvisende at kalde Hasselbalch optimist: "De, der sidder i samfundets indflydelsespositioner, er mestendels personligt bedst tjent med, at alt forbliver, som det er. De kan jo regne med, at det ikke bliver dem, der kommer til at betale prisen for, at vi er kommet på en skæv kurs."

Så meget des større ros skal han have for sine utrættelige bestræbelser på at banke lidt fornuft ind i danskernes hoveder.

Manuskriptet til "Det Frie Ord" blev gjort færdigt, mens forfatteren lå for døden, og han udtrykker utilfredshed med, at bogen ikke helt blev, som han havde ønsket. Han kan imidlertid hvile roligt, hvor han end befinder sig. Ole Hasselbalch har gjort mere for Danmark og friheden, end man med rimelighed kan forlange af noget menneske, og det er hans sidste bog et bevis på.

OH

Ordener hænger man på idioter - med enkelte undtagelser

Thomas Andreasen

Fredag den 1. februar 2019 besøgte jeg Ole Hasselbalch i hans hjem i Humlebæk og foretog en videooptagelse i anledning af, at formanden for Niels Ebbesens Venner, Jan Fagerlund, dekorerede Ole Hasselbalch med "Niels Ebbesens Venner-medaljen."

Om Niels Ebbesen sagde Jan Fagerlund, at der ved hans død i 1340 samledes en kreds af hans venner, som kaldte sig "Niels

Ebbesens Venner", og at dette stort set er det, man véd om Niels Ebbesen; resten forsvinder i historiens "tåge og mørke."

Ved påsætningen af medaljen sagde Jan Fagerlund: "Vi har hermed fornøjelsen af at overrække dig "NEV-medaljen" – *Til Lykke* og bær den med stolthed; – nu repræsenterer du jo også de gamle modstandsfolk."

Ole Hasselbalch kvitterede: "Jeg er jo ellers ikke den, der tager imod medaljer, - jeg

har sagt Nej Tak til Ridderkorset, men dette her er en undtagelse, som bygger på en individuel overvejelse, som jeg er glad for i dette tilfælde – Tak, Jan."

Videooptagelsen kan ses i sin helhed i "Audio og Videoteket" på Den Danske Forenings hjemmeside "Ole Hasselbalch modtager NEV-medaljen".

Jan Fagerlund overrækker Ole Hasselbalch Niels Ebbesen medaljen.

NEV-medaljen.

30 års bekendtskab

"Racister, fascister, skal hakkes til medister!" Det fromme humanistiske og inkluderende råb hørtes tydeligere og tydeligere, jo nærmere jeg kom Østerbro Medborgerhus, hvor jeg som nyindmeldt medlem af DDF var på vej til mit første møde. Det var den 26. september 1988.

Harry Vinter

En juraprofessor Ole Hasselbalch skulle holde foredrag om ytringsfriheden, og jeg banede mig på rystende ben gennem en forsamling af fortrinsvis unge mennesker, som uden hæmninger benyttede deres ytringsfrihed til det, som senere er blevet kaldt "hatespeech".

En politistyrke var godt i gang med sortere folk i dem, som ville høre foredrag, og dem, som forsøgte at forhindre foredraget i at blive holdt. Politifolk holdt de sidstnævnte på afstand af medborgerhuset, som viste sig at være aflåst og forladt af personalet, - angiveligt pga. terrortrusler. Mødet måtte derfor afholdes udenfor.

De 25-30 mennesker, som havde vovet sig gennem det hadefulde råbekor, som på et tidspunkt begyndte at smide balloner fyldt med maling mod de fremmødte (der blev min nye vindjakke farvet gul), forsamledes nu i et hjørne af pladsen foran hallen.

Her fik jeg endelig øje på taleren, en yngre lyshåret mand med briller, almindelig af bygning, - ikke en, der så ud til at gøre stort væsen af sig selv, men han var aldeles afslappet og upåvirket af den fascistiske pøbels råben og skrigen.

Ole Hasselbalch begyndte endelig at læse op af et medbragt manuskript. Hvad han sagde, husker jeg ærligt talt ikke, men mødet gjorde mig fast besluttet på ikke at ville bøje mig for antidemokratiske trusler af nogen art.

Jeg tog derfor til flere efterfølgende møder. Efter et af disse møder havde jeg en lang samtale med næstformanden Poul Vinther Jensen. To dage senere inviterede han mig

med til et styrelsesmøde. Det var i marts 1990. På det møde overtog Ole Hasselbalch formandsposten efter Sune Dalgaard, og jeg blev optaget i styrelsen, hvor jeg haft sæde siden.

Ole Hasselbalch styrede møderne strengt efter dagsordenen. Der blev ikke megen tid til overflødig snak.

"Min kone grinede af og til over, hvor hurtigt en telefonsamtale med Ole blev gennemført"

Sådan var det også, når han ringede for at oplyse eller spørge om et eller andet. Det var som regel kortfattet og uden udenoms-snak. Min kone grinede af og til over, hvor hurtigt en telefonsamtale med Ole blev gennemført, - mens andre kan snakke i det uendelige.

Fokus og effektivitet var et gennemgående træk ved Ole. Han var som regel den første, der forlod et møde og blev sjældent hængende for at hyggessnakke. Til gengæld fik jeg mangen en god snak med Ole i toget efter møder i Jylland, når han ikke orkede at åbne en bog eller at tænde PC'en. På en af disse ture fortalte han engang, at EU-kontakter havde tilbudt ham guld og grønne skove, hvis han ville skrive nogle positive artikler om EU. Han sagde nej tak.

Hvis nogen fremsatte et forslag, tog Ole det for givet, at vedkommende selv ville sørge for, at det blev ført ud i livet. "Hvordan vil du udføre det?", var et hyppigt svar fra Ole. Det er jo altid nemt at fremkomme med forslag, som andre skal føre ud i livet. Så forventningen om, at forslagsstilleren selv skulle stå for gennemførelsen, lagde

en passende dæmper på de meste vidtløftige ideer.

Ole var meget nøjeregnende med økonomien, som jo er en forenings livsgrundlag. Der blev ikke brugt penge på noget som helst overflødigt. Det blev for eksempel overvejet fra møde til møde, om der nu var penge nok til at udsende endnu et nummer af foreningens tidsskrift, *Danskeren*. Foreningen har derfor altid haft en solid økonomi.

Ole var ligeledes meget nøjeregnende med, hvem der blev lukket ind i foreningens inderkreds. Hvis han ikke havde tillid til en person, ville han ikke være med til at lukke vedkommende ind. Det behøvede ikke at være af strengt saglige grunde. Også kemien, den personlige tillid, spillede en stor rolle.

Jeg tror, det gav et plus i min karakterbog, at jeg har rod i venstrefløjen og bekender mig til socialistiske bevæggrunde for min indvandringsmodstand. Det er med til at modbevise påstande om, at foreningen er højreradikal.

Det kom bl.a. til udtryk, da foreningen rejste sag mod Bibliotekarforbundet for at have kaldt foreningen "et sammenrend af forstokkede fremmedhadere". I retten bad Ole Hasselbalch mig om at begrunde, hvorfor jeg er kritisk over for indvandringen, hvilket dommeren lyttede til med stor interesse.

Jeg havde selv uforvarende givet anledning til den sag. Jeg havde skrevet rundt til en lang række biblioteker og anbefalet dem at abonnere på *Danskeren* (*Indsigts Udsyn*), idet *Danskeren* er det eneste indvandrings-kritiske tidsskrift til afbalancering af en overvældende mængde indvandringsfor-

herligende statsstøttede publikationer. Det førte til voldsomme reaktioner fra et par biblioteker, og jeg blev kritiseret som en "filistrøs person" på lederplads i Bibliotekarforbundets blad. Jeg er muligvis den eneste, der har haft den ære.

Kort tid efter måtte jeg sygemelde mig lige før et styrelsesmøde, og jeg erfarede senere, at Ole havde udtrykt ærgrelse over, at jeg nok havde fået kolde fødder oven på den svada. Det var der imidlertid ikke tale om. Jeg var virkelig syg.

Oles lunte var i det hele taget kort, hvis nogen i en fremtrædende stilling vovede at omtale foreningen med nedladende "isme"-ord. Der vankede omgående en sigtelse for injurier, og der skulle betales ved kasse 1. Det havde ikke mindst en disciplinerende effekt på visse journalister.

Men det hændte da af og til, at Ole lagde effektiviteten på hylden for en stund og viste sin mere humoristiske side. Det skete f.eks. da foreningens inderkreds holdt "strategimøde" på Samsø i 1992, og der blev hygget til ud på de små timer. Jeg husker hans tørre bemærkning, da vi slentrede på kanten af en mole og kikkede ud over vandet: "Her kunne Bashy Quraishy nok godt tænke sig at give os et lille puf."

Ved et sommerstævne i Korsør havde en sækkepibespiller meldt sin deltagelse, og han var med, da vi hyggede aftenen før arrangementet. Men han løb ind i et problem, - han fungerede ikke optimalt uden en pibe hash og den klump, han havde med, var blevet væk. Under Oles store morskab måtte vi i gang med at skaffe ham en frisk forsyning, og han var i topform dagen efter, da de sædvanlige ballademagere troppede op og begyndte at råbe udenfor. I fuld skotsk mundering skridtede sækkepibespilleren frem og tilbage foran rosset, som han fuldkommen overdøvede samtidig med, at han stjal de fremmødte pressefolks opmærksomhed.

Ole organiserede i en årrække hyggelige og afslappende sommermøder på Sandbjerg, hvor han også viste sig fra sin lune side.

Jeg glæder mig også over de gange, vi besøgte hinanden under private former.

Frem for alt aftvinger det respekt, at Ole ydede en fantastisk arbejdsindsats uden den mindste tanke på privat vinding. Mange kan ikke skrive en artikel uden at ville have et honorar for det. Ole har skrevet et hav af artikler og bøger, han har gennemført retssager for foreningen og dens medlem-

Inderkredsen strategimøde Samsø 1992.

Optagelse af interwiewer-film 2012.

mer, og han har deltaget i møder og holdt foredrag, - alt sammen for Danmarks skyld og uden at beregne sig en krone for det.

Han kunne have været blandt landets rigeste, hvis han havde snakket EU og de rigtige meninger efter munden. Hvis han havde gjort det, ville han formodentlig have været på TV hver anden aften - både som ekspert og som en af de kendte, der altid skal vises frem. Og pengene ville være strømmet ind på hans konti.

Men Ole søgte hverken berømmelse eller rigdom. Som en ægte videnskabsmand søgte han sandheden. Det er ikke mange, der når op på dét moralske niveau. Talrige er de mennesker, som skylder ham tak uden at vide det.

Ole arbejdede flittigt lige til det sidste. En dag ringede han og bad mig med svag stemme om at besøge sig på det hospice, hvor han tilbragte sine sidste dage. Han overlod mig en række oplysninger, som han bad mig tage vare på. Derpå sagde han, at nu havde han rent bord. Nu var der ikke mere, han skulle udføre, og han lagde sig afslappet tilbage i sengen.

Dagen efter døde han.

Det er i nøden, man skal kende sine venner – Ole Hasselbalch i aktion

Tomas Kierstein

I 2011 lavede Politiken en artikelserie om det, de kaldte et hemmeligt, højreorienteret netværk – Org. Dækningen baserede sig på oplysninger, som personer med tilknytning til det såkaldte research-kollektiv Redox havde tilvejebragt ved en ulovlig hackeraktion sidst i 2010. Oplysningerne garneredes grundigt med digteri, billedmanipulation og andet, som siden den yderste venstrefløjs barndom har været en integreret del af begrebet agitprop – et begreb, som den tidligere kommunist og tidligere medlem af centralkomiteen i DKP Jens Jackie Jensen engang forklarede mig betydningen af: "Det er sgu let at oversætte til alle sprog; det betyder simpelthen beskidt løgn!" Ole Hasselbalch bakkede os op med det samme. Han satte sig til tastaturet og skrev en bog om forløbet, hvori han, med sin sædvanlige knivskarpe sans for detaljer og fakta, gendrev hele det billede, som Politiken havde tegnet, og dertil blotlagde, hvad forløbet egentlig havde været. Skulle vi have fået en professor, som krævede betaling for sit arbejde (og som turde gøre det) til at skrive en lignende bog, ville regningen være løbet op i flere hundrede tusinde. Ole krævede intet. Vi er ham evigt taknemmelige, for både hans mod, hans loyalitet og hans utrolige uselvskhed. Vi, der var en del af Org., fik i mellemtiden en tur i mediemaskinen. For nogle af os betød det mindre. I de klassiske produktive fag er man mindre interesseret i folks politiske holdninger – hvis de ellers passer deres arbejde og ikke agiterer på jobbet – end inden for visse dele af de såkaldt kreative fag, samt inden for det offentlige og de dertil knyttede servicebrancher. For mit eget vedkommende var den medfølgende ballade derfor overskuelig. Ingen, der har gjort sig den ulejlighed at google mit ret sjældne efternavn, er i tvivl om, hvad jeg i store træk mener om dette og hint, så det tjener min daværende arbejdsgiver til ære, at han kun havde foragt til overs for alle forsøg på at sværte mig. Andre af mine kammerater fik større problemer – nemlig

dem, hvis arbejdsgivere tilhørte de ovenfor nævnte kategorier. Der blev lagt pres på flere af deres arbejdsgivere. Adskillige af tilfældene var dybt ulovlige og i strid med både forvaltningsloven og straffelovens bestemmelser om ulovlig tvang (1). En af disse kammerater arbejdede for en institution, der ydede en service, som mange kommuner benytter sig af. Især en kommune, i det efterfølgende kaldet X-Købing, var storkunde. Min kammerats efternavn er ikke i sig selv sjældent, men kombinationen af hans fag og både for- og efternavne, gjorde det muligt for en dame, der var (måske stadig er) ansat i X-Købings kommunes forvaltning, at identificere ham som et af de angiveligt formummede kældermentesker, hun med gysen havde læst om, i organet for den højere oplysning.

"Hun truede med, at hvis min kammerat ikke blev afskediget, ville det få betydning for det fremtidige samarbejde."

Hun udviste nu det, der på tysk kaldes *vorauseilender Gehorsam*, og ringede min kammerats daværende arbejdsplads op. Hun truede med, at hvis min kammerat ikke blev afskediget, ville det få betydning for det fremtidige samarbejde. Cheferne, der var to, som havde stiftet firmaet sammen, gik i panik og efterkom hendes ønske. Heldigvis afslørede de årsagen – de havde formodentligt ingen anelse om, hvor ulovligt den kommunale hattedames aktion var, og de anede derfor nok heller ikke, hvad de selv rodede sig ud i. Det skulle ændre sig. Min kammerat ringede mig op kort efter og inviterede på kaffe. Ankommet fik jeg historien. Hans kone var i chok, for det er sin sag at miste sit indkomstgrundlag, når man har mindreårige børn. Han forklarede hele forløbet for mig i detaljer.

Så ringede jeg til Ole Hasselbalch: Ole lyttede tavst, kun afbrudt af et par opklarende spørgsmål. Så sluttede han den første samtale med ordene: "Hav din telefon på dig og bliv hos vores ven, Tomas. Jeg ringer tilbage, når jeg er færdig med at rykke X-Købing kommune fra hinanden!" Der var gået mindre end en time, da Ole ringede tilbage. Samtalen forløb som følger: Jeg: "Det var du ikke længe om!" Ole: "Næ, jeg ringede til borgmesterens telefonsvarer, præsenterede mig og spurgte, om det er almindelig kutyme i X-Købings forvaltning, at medarbejderne udøver ulovlig afpresning, med henblik på at tvinge kommunens private kontrahenter til at iværksætte lov- og overenskomststridige afskedigelser, der kan siges at ligge inden for begrebet *Berufsverbot*. Jeg havde dårligt nok lagt på, før han ringede tilbage!" Jeg: "Nå da, og det mente borgmesteren ikke?!" Ole: "Jeg tror ikke, han var i tvivl om, hvor alvorligt det er, efter at jeg ridsede situationen op. Giv mig lige vores ven, så forklarer jeg ham, hvordan han skal forholde sig, og hvad han skal sige til sin fagforening. Han må nemlig gerne sige, at jeg er inde over, og at de kan ringe til mig, hvis det er nødvendigt. Hvis det var mig, ville jeg gå efter en rigtig lukrativ aftrædelsesordning og en tilhørende solid erstatning. Den slags

menesker, uden ryggrad, er det alligevel ikke til at holde ud at arbejde for. Vi tales ved, Tomas!” Min kammerat fulgte Oles råd og anvisninger. Han fik præcis, hvad Ole havde forudset, og i dag arbejder han for nogen, det er værd at sælge sin arbejdskraft til. Det er i nøden, man skal kende sine venner – og i nøden var Ole Hasselbalch altid en, man kunne regne med. Efterfølgende hjalp Ole tilmed en af mine andre venner i en sag, der lignede den første en del. Denne kammerat var ikke en del af det hedengangne Org, men

det politisk korrekte element og den feje fremgangsmåde var den samme. Det var slutresultatet heldigvis også. Ole gik på med samme ufortrødenhed, selvom han ikke selv kendte den berørte, som aldrig havde været politisk aktiv, men blot var så uheldig, at nogen ville af med ham, samtidig med, at hans arbejdsplads skulle spare.

Dertil knytter sig en anekdote, som viser, hvor stor en faglig vægt Ole havde. Da min kammerat før et berammet møde med sin offentlige arbejdsgiver, som lugtede af

en fyring, fortalte bisidderen fra sit fagforbund, at han havde Ole som rygdækning, brød hun ud i latter:

”Det bliver det sjoveste møde i min karriere. Om lidt skal du se en flok djøf’ere gå i panik. Ole Hasselbalch, er du da sindssyg, det bliver som at tage slik fra børn, når de har ringet til juridisk afdeling. Alle deres topchefer er hans gamle88 elever – og derfor véd de godt, hvor bange de bør være for ham!”

1) Vi har dokumentationen på alle sagerne, men sommetider tæller hensynet til andre mere, end ønsket om at trampe de forhadte modstandere ned, som enkeltpersoner – der er f.eks. nogle, som stadig leverer til afpressernes organisationer og institutioner, og de skal ikke ruineres. Derfor nævner jeg ingen navne. Men skulle nogen blive pikerede, over den generelle omtale, kan de jo støvne mig. Så bliver jeg nødt til at rykke ud med dokumentationen – og så er der nok denne og hin fra medierne så bekendte ridder af de rigtige meninger, der får et andet eftermæle, end det for tiden gænge.

Halal

Eva Terndrup

Skal vi etniske danskere i vores eget kristne land fravælge halal certificerede produkter? En mia. industri vi ikke skal være en del af. Er det ikke den omvendte verden, at vi skal underlægges en fremmed ideologi og dens religiøse forskrifter?

Dansk Folkeparti har fremlagt et forslag om fravalg af halalslagtede produkter i offentlige institutioner. Det er bare ikke godt nok. Heldigvis gør Nye Borgerlige Lars Boje Mathiesen opmærksom på, at det skal helt forbydes. NB lægger sig ikke fladt ned for islam. Alle andre partier, selv LA, kan slet ikke se problemet. De fleste røde partier er da så langt væk fra vinduet, at det er pinligt. Alt – lige fra forbrugernes ligegyldighed mht. til halalmærkning til at man bare kan blive vegetar – flyver gennem luften.

Er de fleste folketingsmedlemmer så fakta-resistente, at de ikke fatter, hvad det egentlig går ud på? Alle, og jeg mener alle, halal-certificerede produkter genererer afgifter til bl.a. Muslim World League.

En arabiskstyret organisation, der sender pengene videre til shariastyrede lande, interesser som moskeer i Danmark osv. Pengene går også til Islamisk Kultur Center her i Danmark. Altså en undergravelse af dansk kultur og demokrati. Vi véd jo godt, hvad sharialov står for. Det skal vi da ikke støtte? Det burde da være således, at de

Halal Islamisk kulturcenter.

fremmede, som kun udgør et mindretal, skal indordne sig under vores forhold, og ud fra det kan tilvælge deres egne religiøse produkter. Vi skal ikke støtte stening af kvinder, barnebrude, drab på homoseksuelle osv.

Listen af regler for muslimer er uendelig og skal ikke være en del af vores hverdag. Med accept af halalafgifter graver vi vores egen grav. Islam kommer snigende ind ad bagdøren på den måde. Indtil videre bestemmer EU åbenbart, at danskerne ikke kan kræve, at alle halalcertificerede varer bliver mærket, også importerede produkter. Det er da dybt grundlovsstridigt, at vi bliver tvunget til at støtte en fremmed og for os helt uacceptabel ideologi/religion. Vi kan ikke fravælge halal, da vi ikke véd, hvilke produkter/producenter det drejer sig om.

Kom nu ind i kampen!

Borgerforslag

Obligatorisk og lovpligtig mærkning af halalcertificerede varer og ydelser, samt kontrol med, hvem der kan certificere, og pengestrømme.

Jeg foreslår, at det gøres lovpligtigt at mærke varer og ydelser, der er halalcertificerede, og som produceres eller har oprindelse i Danmark.

Danske importører skal ligeledes, i tilfælde af at halalcertificering er foretaget i udlandet, mærke varer/ydelser, som importeres og sælges til forbrugere/borgere i Danmark.

I tillæg til de varer og ydelser, som produceres eller har oprindelse i Danmark, ønskes en kontrol med og afklaring af, hvem der kan få bemyndigelse til at halalcertificere varer og ydelser.

Loven skal sikre, at der kan føres kontrol med de instanser, som har bemyndigelsen, og pengestrømmen.

Der skal arbejdes på, at certificeringen af varer og ydelser med oprindelse i Danmark kan foregå i modtagerlandene, for egne midler til egne borgere/forbrugere, således at danske borgere og forbrugere ikke belastes og misbruges i forhold til denne udanske, religiøse praksis.

Forslaget kan støttes via [borgerforslag.dk](https://www.borgerforslag.dk/se-og-stoet-forslag/nemid/?ID=FT04179)
<https://www.borgerforslag.dk/se-og-stoet-forslag/nemid/?ID=FT04179>

Forslag stillet af:
Anne Dorte Wiberg Christensen, Odense

Tommy Robinsons tale efter modtagelse af Trykkefrihedsselskabets Sapphopris.

TOMMY ROBINSON

**Fjernet fra de sociale medier
for at forhindre sandheden i at komme frem.**

Den 18. januar fik Tommy Robinson overrakt Trykkefrihedsselskabets Sapphopris for "uforfærdethed og kompromisløshed i kampen for det frie ord".

Tommy Robinson takkede for invitationen og prisen og fremkom indledningsvis med nogle betragtninger om ytringsfriheden. Han gik derefter over til at fortælle om sine afsløringer af mediernes skamløse løgne og manipulationer, som han dokumenterede med et væld af billeder og filmklip.

Vi refererer talen derfra. Men da talen er lang, - den varede næsten 1½ time, bringer vi den i to dele. 2. del bringes i næste nummer af Indsigt Udsyn.

Tommys tale er gengivet som almindelig tekst, mens præsentationsklip er sat i parentes.

1. del

Jeg vil fortælle om mine holdninger. Jeg har altid været tro mod mig selv. Jeg har aldrig vaklet i mine synspunkter. Jeg er imod yderliggående islam. Jeg er imod islamisering af min by, mit land og Europa. Det har jeg gjort meget klart helt fra begyndelsen.

Jeg begyndte at handle i 2003. Mange af jer véd, at jeg grundlagde English Defence League i 2009.

Da jeg blev født i 1982, var der én moske i byen. I dag er der 35. Det er en by, der er plaget af islamisk ekstremisme. Det var der, bombeangrebene i London den 7/7 2005, bombeangrebet i Stockholm 2010 og flere andre bombeangreb blev planlagt. Jeg var også vidne til påvirkningen fra børnelokkerbanderne (grooming gangs). Vi kalder dem børnelokkerbander. Men det er voldtægts-hellig krig (rape jihad). Det er muslimske bander, der indfanger unge engelske piger og torturerer og misbruger dem. Og alt imens det fandt sted, var jeg vidne til frygt. Jeg oplevede, at det var umuligt at snakke om disse ting. Jeg så, at politiet tillod det at finde sted.

Mange mennesker ser sig omkring. Man kan se forandringerne. Man kan se, at det, der foregår, er forkert. Man ser problemerne. Men mennesker føler ikke, de har frihed til at tale om det. Jeg begyndte at stille spørgsmål offentligt om de ting, som folk var bange for at spørge om. Øjeblikkeligt blev jeg beskyldt for racisme.

Når jeg for 10 år siden talte om børnelokkerbanderne og deres overgreb, blev jeg grinet af og ignoreret. Nu er det accepteret af den brede befolkning og bliver diskuteret blandt akademikere. Akademikere, som er bedre uddannet end jeg, som har gået i bedre skoler end jeg. Måske var jeg 10 år forud, fordi jeg voksede op midt i det. Måske, - hvis vi ikke havde oprettet English Defence League og råbt op om, at vore børn skal beskyttes; - måske ville folk så stadig have været for bange til at tale om det.

Når man rejser spørgsmål, som udfordrer magthaverne, bliver det ikke vel modtaget blandt dem, der ønsker at kontrollere, hvad mennesker tænker. Jeg mærkede øjeblikkeligt magthavernes fulde pres. Medierne brugt som våben, - det er noget, jeg vil tale om i dag. Der er journalister til stede.

Jeg vil fortælle om min rejse og ødelæggelsen af vores frie samfund. Jeg vil vise jer beviser på den taktik, som bruges til at fjerne friheden.

De løgne, som medierne har spredt om mig i de seneste 10 år, adskiller sig ikke fra dem, der blev spredt af nazi-Tyskland. Jeg vil i den forbindelse citere Joseph Goebbels: "En løgn, som fortælles én gang, er stadig en løgn. En løgn, som fortælles 1000 gange, bliver til sandhed".

Jeg vil vise jer en avisartikel (fra Morning Star/Red):
("English Defence League er ikke en ekstremt højreorienteret bevægelse, siger politiets ekstremisme-chef").

Scotland Yard har en afdeling, som vurderer, om bevægelser er ekstreme eller ej. I al den tid, jeg var leder af EDL, blev den kategoriseret som en bevægelse på den politiske midte. Lad mig citere lederen af den afdeling: "Hvad angår EDL, så er det ikke en ekstremt højreorienteret gruppe".

drig. De viste til gengæld et foto af den mest arrigt udseende skaldede person, de kunne få øje på.

Jeg opdagede hurtigt, at medierne ikke var der for at rapportere sandheden. Før en EDL-demonstration i Birmingham var der en lokal muslimsk politiker, der spredte rygter, at nazister var kommet til byen. Muslimske bander mødte op og angreb alle, der ikke var muslimer. En dreng blev alvorligt gennembanket og udsat for røveri. Han var ikke sammen med os. Han var en uskyldig engelsk dreng, der gik hen ad gaden. Jeg så dette billede i en landsdækkende avis. Under billedet stod der: "En fascist angrebet af anti-fascister". En uskyldig ung englænder, som blev udsat for røveri af en racistisk muslimsk bande, hvis medlemmer jo sædvanligvis fremstilles som ofre i medierne.

Britain

'EDL not far-right,' says police extremism chief

Tuesday 23 November 2010 by John Millington

Email Printable

The new head of police domestic extremist units was condemned today after denying that the English Defence League was a right-wing extremist group.

Detective Chief Superintendent Adrian Tudway, who took over the role of national co-ordinator for domestic extremism last week, claimed police had to walk a "tightrope" when targeting small groups which they believe are bent on violence.

Efterretningstjenesten fastslår, at English Defence League ikke er ekstremt højreorienteret. Alligevel bliver medierne ved med at kalde den det.

Medierne har fortalt mennesker ikke bare tusinde gange, men mange tusinde gange, at EDL er en ekstrem højreorienteret bevægelse, at jeg er ekstremt højreorienteret, at vi alle er ekstremt højreorienterede.

Jeg brugte 5 minutter til at se på Dansk Folkeparti. De er blandt akademikere og de internationale medier kategoriseret som et ekstremt højreorienteret parti. Det stigmatiserende mærke "ekstremt højreorienteret" og "racistisk" bruges hele tiden af medierne.

Jeg gennemskuede hurtigt medierne. Jeg kunne tage til en demonstration med 50 af mine venner, hvoraf mange ikke var hvide. Ved hver eneste EDL-demonstration havde vi en ikke-hvid taler. Det viste medierne al-

Jeg vil tage jer med på en rejse gennem mainstream mediernes løgne og manipulationer. Vi starter med en overskrift:

"EDL thug Stephen Lennon in Tulisa kidnap probe" (EDL-bandit Stephen Lennon (Tommy Robinson) involveret i forsøg på at bortføre Tulisa).

Tulisa var en meget populær popstjerne. På det tidspunkt sad hun som dommer i X-faktor.

Den overskrift er en løgn. Jeg vil vise jer den video, som denne historie stammer fra. 6 dage efter denne begivenhed publicerede 6 landsdækkende aviser samtidigt denne historie - på en søndag. Almindeligvis får en avis fat på en historie, som den offentliggør, hvorefter de andre følger

op på den. Denne historie blev organiseret med et formål. Her ser I videoen.

(Videoen viser Tommy Robinson omgivet af et voksende antal politibiler og politifolk, som gennem søger hans bil og hans lommer. Politiet mener, at han ville til at bryde ind i et hus. TR forklarer til kameraet, at han og en kammerat var i gang med at lave en kort videooptagelse forud for en velgørenhedsvandring. Politifolkene ved, hvem han er, og han har forklaret, hvad de er i gang med. Politichefen er ankommet fra politistationen).

Så meget om Tulisa. Ingen bortførelse. Det viser mig, hvordan medierne bruges. For alle, der læste aviserne, tror, jeg planlagde at bortføre en popstjerne.

Jeg var ved at planlægge en velgørenhedsvandring (charity walk). Kort tid efter foretog jeg en velgørenhedsvandring sammen min fætter Kevin Carroll. Jeg vil vise jer nyhedsreportagen om denne vandring.

(TR viser en video, hvori speakereren fortæller: "Nær ved moskeen i Øst London dukkede politiet op. Men det var uenighed med to mænd, der skabte problemer. To mænd, den ene i en blå bluse, den anden i en rød jakke, sagde, at de ikke var velkomne på stedet. Mens politiet filmende, påstod Kevin Carroll, at han blev slået, og han så ud til at slå tilbage. Tommy Robinson så til fra sidelinjen").

Se på dette billede. Det var billedet, som Channel 4 News, som filmede hele episoden, brugte som still-billede. Selv om de havde videoen, brugte de still-billeder for at få det til at se ud, som om Kevin Carroll og jeg var de voldelige. På videoen ser man politiet

trække sig tilbage og give plads for to almindeligt klædte mænd. Man ser, at en af mændene giver mig et stød med albuen. Jeg skulle så reagere eller ikke reagere. Se så, hvad politiet gør.

(Politiet lader de voldelige mænd gå, mens de standser Tommy Robinson og Kevin Carroll. Tommy protesterer over, at de voldelige mænd ikke bliver arresteret. Derpå arresterer politiet Tommy Robinson og Kevin Carroll med en anklage om, at de ikke følger politiets instruktioner).

Jeg havde faktisk fire retssager på grund af dette. Ingen af de to voldelige mænd blev arresteret.

Channel 4 viste et still-billede af dette. Og da opdagede jeg de sociale mediers magt. For på YouTube kunne folk se, hvad der skete. At vi ikke gjorde noget forkert.

Alligevel blev vi beløjet i lokale medier. Trinity Mirror ejer alle lokale aviser i UK. De blev ved med at skrive løgne om mig. Så jeg besluttede at ringe en af dem op. I det mindste fik jeg et ærligt svar.

(TR: "Det er almindelig journalistik, at hvis man har en historie, så vil man kontakte den part, der rettes beskyldninger imod, så han har mulighed for at svare").

(Avisen: "Vi taler om et Birmingham medie og en person, som kommer til udefra. Så vi

ede engang, at medierne skulle være upartiske formidlere af nyheder. Sådan er det ikke.

Den konstante mærkning med "stærkt højreorienteret, "nazi", "ekstremist". Jeg besluttede at udfordre nogle af disse journalister.

(Filmklip: Hej Jack, jeg hedder Tommy Robinson. Du beskylder mig for at være ekstremt højreorienteret. Kan du begrunde den beskyldning?

Jack: Næh.

TR: Hvordan er jeg stærkt højreorienteret?

Jack: Jeg har ikke noget at sige. Jeg giver ikke interviews.

Jacks kollegaer går imellem og redder Jack fra at svare).

Jeg foragter det stærkt højreorienterede. Jeg taler imod islamisk ekstremisme. Alle, der mener som jeg, bliver kategoriseret "ekstremist".

En person, som arbejdede for en statsfinansieret tænketank, gik for vidt, da hun benævnte mig hvid racist (white supremacist). Hun satte mig i samme kategori som terrorister. Jeg spurgte hende, hvordan hun kunne retfærdiggøre det.

Her er artiklen, hvori jeg kaldes hvid racist. Det er naturligvis løgn.

(Video: Jeg går nu til en organisation kaldet Quillia. Grunden er, at en af organisationens forskere ved navn Julia i går sagde til avisen Guardian, at jeg er hvid racist.

TR: Hej Julia. Tillad mig at spørge, hvorfor du kalder mig racist?

Julia: Jeg sagde ikke, at du er hvid racist.

Flere af Julias kollegaer omringer Julia og forhindrer videooptagelsen).

Det vakte opsigt, og jeg blev inviteret i et TV-show dagen efter:

(Interviewer: Du klager ofte over, at du bliver portrætteret som mere ekstrem, end du siger, du er. Tror du, det gavner din sag at storme ind i et kontor på den måde?

TR: Døren stod åben, jeg var meget høflig, og jeg gik ind sammen med en kameramand og stillede et simpelt spørgsmål. Damen kaldte mig hvid racist. I de seneste to uger har jeg opsøgt 4 medier, som bragte løgnagtige overskrifter. Det handler ikke blot om mig, men om dem, som er enige med mig, folk fra arbejderklassen, som bliver sat i bås som ekstremister og racister, hvilket de ikke er. De er blot bekymrede.

Chefen for Quillia: Tommy kender mig. Han har besøgt mig i mit hjem og spist middag med min familie. Han véd, at jeg ikke er imod ham. Tommy er ikke hvid racist. Det mener Quillia heller ikke. Hvad angår artiklen:

vil ikke nødvendigvis gøre sådan. Vi har en redaktionel retningslinje, som er, at vi ikke bryder os om din holdning").

Så vi har den redaktionelle retningslinje, at vi ikke bryder os om din politik. Jeg tro-

Den blev skrevet af en, og processen bliver ændret. Fra nu af vil jeg checke alt).

Tak for ordene, men skaden er sket. Alle, som har læst den artikel, og den er stadig på internettet, har fået at vide, at jeg er hvid racist. En lodret løgn.

Igen blev jeg opmærksom på de sociale mediers magt. Jeg viste videoen og påviste, at jeg ikke er en hvid racist. Folk begyndte at sætte spørgsmål ved alt, der var blevet fortalt dem. Jeg havde den mest besøgte Facebook-side i Storbritannien. Jeg havde flere besøgende end de tre største politiske partier tilsammen. Jeg havde opnået, hvad politikere drømmer om. Jeg havde 2 mio. følgere. I en periode på 4 uger besøgte 49 mio. mennesker min Facebook-side og 172 mio. mennesker læste mine tweets.

Der var mange kommentarer som: "Tommy, jeg troede du var nazist. Jeg konstaterer, at der er blevet løjet for mig."

Hvad var magthavernes svar til denne succes? At fjerne mig. Men før vi nåede dertil, vil jeg nævne den uafhængige avis i UK, - eller den ikke så uafhængige avis. En tredjedel af den ejes af Saudi Arabien. Kort tid efter, at Saudi Arabien havde købt sig ind i The Independent, blev en af dens journalister, Lissie Dearden, besat af mig. Lad os se, hvor mange artikler hun har skrevet om mig siden 2018.

(Tommy viser en Google-søgning på "lissie dearden tommy robinson").

212 artikler om mig siden 2018. Lizzie Dearden har aldrig mødt mig. Hun har aldrig talt med mig. Hun har aldrig stillet mig et spørgsmål. Det er ikke journalistik. Lad os kalde det, hvad det er: Hun er en Saudi-betalt aktivist.

Home / UK News /

Tommy Robinson sent direct Twitter messages to far-right terrorist suspect, court hears

23 Jan, 2018 13:28 / Updated 1 year ago

Osborn.

På det tidspunkt var der et terrorangreb udført ved en moske udført af en Darren Osborn. Da retssagen skulle starte, løj Lissie Dearden fra retten. Se disse overskrifter:

("Tommy Robinson sendte direkte twitter-besked til stærkt højreorienteret terrorismist-tænkt.")

En anden: *"Angriberen i Finsbury Park fik twitter-besked fra Tommy Robinson få dage før angreb").*

Det ville forudsætte, at jeg havde forbindelse med Darren Osborn på Twitter. For at kunne sende besked til nogen på Twitter, skal man følge dem. Det betyder, at jeg skulle have hørt til Darren Osbornes følgere - at jeg kendte ham. Denne historie gik verden rundt.

Gæt engang: Det er en lodret løgn. Jeg har en retsudskrift, som jeg betalte 5.000 Pund for at få tilsendt.

Lad os se, hvad retten skrev. Hvert et ord, der blev sagt ved retssagen, kan søges her. Lad os søge på "tommy robinson twitter" - findes ikke. Lad os søge "twitter" - ikke engang ordet twitter findes i retsudskriften.

Det var en lodret løgn fra Lissie Dearden.

Fra da af brugte aviserne ikke et billede af Darren Osborn, når hans angreb blev omtalt. De viste et billede af mig.

Nu begyndte den Saudi-betalte Lizzie Dearden en kampagne for at få mig fjernet fra Twitter. På det tidspunkt havde Saudi Arabien brugt 500 mill. Pund på at købe aktier i Twitter.

Kort tid efter blev min profil på Twitter lukket. Begrundelsen var, at jeg havde bragt et "hate-tweet". Min tekst lød: "90 pct. af de dømt for børnelokker-baneforbrydelser er muslimske mænd, selvom de kun udgør 4 pct. af befolkningen".

Det er et faktum. Og det er også et faktum, at vores indenrigsminister på det tidspunkt var af pakistansk herkomst: Sajid Javid - i 2018 og 2019. Så fakta om, hvad der skete i 2018 og 2019, er nu hate-speech i UK.

Da min Twitter-konto blev lukket, koncentrerede jeg mig om Facebook, og min Facebook-profil eksploderede.

Mange af jer vil huske, da jeg blev arresteret, mens jeg rapporterede uden for en retsbygning. Der blev nedlagt forbud mod at nævne, at jeg var i fængsel. Takket være de europæiske medier, verdenspressen og især de alternative medier blev det spoleret. Der blev skabt en verdensomspændende "løslad-Tommy-bevægelse", og det var en glæde for mig. 40.000 mennesker gik i protest til Parlamentet.

På det tidspunkt begyndte mainstream-medierne en tilsværtningskampagne imod mig.

Lad mig vise jer reaktionerne på BBC-news.

"Jeres løgne virker ikke længere, BBC".

"Tommy gik efter de pædofile - ikke underligt at BBC er så bange for ham".

(latter og applaus fra salen)

"Han er i fængsel, fordi magthaverne og medier som BBC er fulde af selvhadende hykleriske islamofile, som glæder sig over at ødelægge en mands liv og rygte, når han vover at tale deres holdninger imod".

Lad os se på Channel 4: 18.000 mishagsytringer - 75pct. af kommentarerne.

Den britiske offentlighed købte ikke længere mediernes løgne. Nogle kommentarer fra Channel 4:

"Here is what we want you to think".

"This is precisely why we don't trust the media."

"Medierne kalder alle, der gennemskuer deres vås for "stærkt højreorienterede". Det er så afskyeligt".

Der er bestræbelser på at ødelægge mit navn. Mange har sagt til mig, at denne retssag, der sendte mig i fængsel, åbnede deres øjne. De begyndte så at se mine videoer, og det er de ikke holdt op med.

Folk så da, hvordan jeg var i stand til at afsløre mediernes løgne, som det, de er, nemlig løgne.

Lad mig vise jeg nogle flere overskrifter. De påstår alle, at "han erklærede sig skyldig".

Se her et tilsvinnings-indslag fra Channel 4: "Da Tommy Robinson stod foran dommeren, erklærede han sig skyldig".

Gæt hvad det er: Løgn.

Enhver journalist, som gider at checke, hvad der står i udskriften fra retssagen, kan se, at ordet "skyldig" aldrig kom over mine læber.

Lad os se på side 5 i udskriften fra appel-domstolen, da jeg blev løsladt fra fængsel af landets højeste domstol. Det er på domstolens hjemmeside. I kan selv læse det.

"På intet tidspunkt blev oplysningen om den påståede foragt forelagt appellanten til accept eller afvisning".

Det er en af de vigtigste årsager til, at jeg blev løsladt fra fængslet. Jeg blev ikke spurgt, om jeg var skyldig eller ikke-skyldig. Jeg fik ingen oplysning om den såkaldte forbrydelse, jeg skulle have begået. Jeg gætter på, at da de så den udbredte vrede og frustration, forsøgte de at kvæle den

ved at bruge medierne til at få det til at se ud, som om jeg var skyldig

Nu er jeg blevet løsladt fra fængsel. Så snart jeg var blevet løsladt, startede en ny runde angreb. I august 2018 skrev Janice Turner et følelsesladet hævnerrig karaktermord imod mig. Lad os zoome ind på et ord i artiklen:

"Veninde-tæskende (girlfriend beating) Tommy Robinson."

Det er løgn igen. Problemet er her, at det ikke er en sladderavis; det er en af verdens mest respekterede aviser. The Times. Det er avisen, verdens ledere vågner op til på deres skriveborde.

Jeg besluttede, at jeg ikke kunne tillade denne løgn at stå ubesvaret. Jeg har fået nok af disse løgne. Jeg brugte igen 5000 Pund. Se her, hvilket svar min advokat fik fra avisen:

"I henhold til dit brev på vegne af din klient, har vi besluttet at fjerne ordene 'veninde-tæskende' fra internetudgaven af denne artikel". I brevet skrev de: "Som du måske véd, skal skadelidte for at kunne få medhold i en klage over skade på ry og rygte, leve op til visse standarder. På baggrund af din klients generelle rygte, mener vi ikke, at din klient lever op til dette krav".

Lad mig genfortælle det: "Eftersom vi har hørt 1000 løgne om din klient i det seneste tiår, er det ligegyldigt, hvad vi nu skriver om din klient; vi kan slippe afsted med det."

The Times bragte et kortfattet dementi. Det kan jeg ikke bruge til noget, for skaden er sket. Jeg er nu en veninde-tæsker i hele verdens øjne.

Lad os google "tommy robinson wife beating". 13.500.000 hits. Lad os taste news. Det giver 123.000 nyhedsartikler.

Det er mediernes mål: en bevidst løgn gøres til et fastslået faktum.

Lad os læse nogle få posteringer om det. Se denne postering, som har fået 20.000 likes:

"Tommy Robinson, dømt kriminel bølle, racist, fascist, kvinde-tæver..."

"Hvad er det ved denne menneskefjendske kvinde-tævende mand, så mange beundrer?"

"Tommy Robinson – kvinde-tæver, kvinde tæver".

Det fortsætter i det uendelige.

Lad mig præsentere jer for en anden frem-

trædende skikkelse i britisk TV. Hans navn er Matthew Wright. Han er vært ved et tv-show, som I kan se her.

(TR viser en video. "Der er ikke meget at sige, bortset fra det faktum...")

– "at du er en løgner", siger Tomas Robinson og viser et screenshot af en Matthew Wright-postering med teksten "siger en tilhænger af den kvinde-tævende, narkohandlende, vaneforbryderiske, racistiske, bølle.")

"Narkohandlende"! Han bruger sin stilling som programvært i mainstream-tv til at fortælle, at han ikke har nok i racist, nazi, ekstremist, men har tilføjet løgnen kvinde-tævende, og nu har han yderligere tilføjet løgnen narkohandlende.

Manipulation - det ændret til jeg.

Jeg blev kontaktet af sky-news. Lad mig vise jer en overskrift:

"Tommy Robinson: Jeg er ligeglad med, om jeg spreder frygt for muslimer".

Da jeg blev kontaktet af Sky-news, kendte jeg mediernes hensigt. De ser det ikke som deres opgave at rapportere sandheden. Folk siger til mig: "Hvorfor taler du overhovedet med dem?" Jeg taler med dem for at afsløre dem.

Så jeg gik til et møde med Jason Farrell, som skrev dette. Se overskriften igen. Det er en lodret løgn, som gik verden rundt.

Lad mig vise jer sandheden, for jeg filmede hele interviewet med skjult kamera, så jeg kunne vise offentligheden, hvad jeg faktisk sagde.

(TR: "I Holland lavede de en undervisningsvideo, som blev vist i skoler for at advare

børn mod disse forbrydelser (pædofile overgreb). Da man forsøgte at vise den i England i 2007 ville de britiske magthavere ikke tillade, at filmen blev vist, for den ville "skabe racehad".

Farrell bryder ind: "Det er da rimeligt at sige det, for der findes også hvide pædofile".

TR bryder ind: "Helt ærligt, jeg er lige glad med, om den skaber frygt, når den bare gør børn klogere, så de undgår at blive voldtaget".

Som I kan se, taler jeg om en undervisningsvideo. Jeg siger, at jeg er ligeglad med, om DEN skaber frygt.

Hør så denne videokommentar, hvor han stiller et helt andet spørgsmål, som han aldrig stillede mig:

"Som med terrorisme risikerer hans meninger om børnelokkerbander at demonisere et helt samfund", og se, hvordan Farrell laver om på det, jeg sagde: Jeg er ligeglad med, om jeg skaber frygt for muslimer".

Mine ord var ikke "Jeg", men "den" (filmen). Han laver om på ordene og sætter dem ind i en helt anden sammenhæng end den, vi talte om.

Denne historie gik verden rundt.

Igen, ved brug af de sociale medier viste jeg folk, hvad de havde gjort.

Vi har et sted i England, hvor folk kan klage over ting, de har set på tv. Dette var det program, der fik flest klager i et tiår, men det gør ingenting. For Jason Farrell løber stadig rundt og producerer løgne-programmer.

Her slutter gengivelsen af 1. del af Tommy Robinsons tale.

Vi bringer 2. del i næste nummer af Indsigt Udsyn.

En fransk stridsmand

Peter Neerup Buhl

En mindebog om den franske filosof Guillaume Faye, der gik bort i marts 2019, op-havsmand til begrebet arkæofuturisme og forfatter til bøger som "Koloniseringen af Europa", "At forstå islam" og "Race-borgerkrig" (mange af hans næsten 30 bøger, udgivet på fransk, er de seneste år blevet oversat til engelsk).

Nogle af mindebogens indlæg af Fayes venner og meningsfæller rummer en del polemik mod det mere etablerede franske "nye højre" og dens intellektuelle gruppering G.R.E.C.E., som udstødte Faye pga. angivelig ekstremisme. Men som forfatterne fremhæver, har Faye bare aldrig beskæftiget sig med akademisk tågesnak, hans tænkning har altid haft et klart formål og har ikke (som både venstrefløjens og nynazisternes) været fyldt med kodesprog for noget andet, fordi man ikke helt tør stå ved sin holdning. Han har altid talt rent ud af posen i et ukunstlet sprog, i kontrast til de andre intellektuelle højrefolks tanke-mæssige "smog". Han har således talt imod mainstream-opfattelsen af det "vestlige", som han ser som et "system til at dræbe folkene". I bogens detaljerede gennemgang af hans liv og værk ser man, hvordan hans arbejde i 80'erne fokuserede på den økonomisme, som både dengang og i dag dominerer politisk tænkning. Han gik imod den "rene liberalisme", som "systematisk favoriserer finansielle institutioner og multinationale monopolfirmaer"; derimod burde den private konkurrenceøkonomi stilles under national beskyttelse.

"I det væsentlige er mennesket drevet af noget hinsides det logiske"

Den meget belæste Faye var enig med marxistiske filosoffer i deres kritik af "instrumentalfornuften", som dræber menneskets livsverden, men Faye tænkte et skridt videre og så en nødvendighed i at benytte den politiske instrumentalfornuft til at forsvare denne livsverden. Modet til at drage konklusioner længere ud, end de fleste tør,

Pierre Krebs, Robert Steuckers, Pierre-Émile Blairon:

**Guillaume Faye,
cet esprit-Fusée.
Hommages et vérités.**

Les Éditions du Lore, 2019, 152 sider.

blev karakteristisk for Fayes tænkning. Han pointerede den "totale ugylldighed af enhver rationalistisk tolkning af verden". I det væsentlige er mennesket drevet af noget hinsides det logiske, hvilket den politiske korrekthed har sat sig for at udrydde, men dermed udrydder man mennesket. Paradoksalt nok fører afvisningen af det irrationelle til den mest ufornuftige politik af alle: "Topmålet af irrationalitet består i at tro, at man kan rationalisere alt." Herimod gik Faye ind for en kreativ, intensiv polemik, som skulle komme ud over den moderne "affortryllelse" af livet i Vesten, som er dræbende for livsviljen.

I marts 1984 udgav Faye sin første artikel imod indvandringen, som efterhånden skulle blive et hovedemne for ham. Men forud for og samtidig med den bastante afvisning af Europas kolonisering publicerede han en del filosofi, som faktisk på dybere vis også gik imod samme fænomen. Således den kollektivt udgivne bog om den moderne "soft-ideologi", eller som nogle siger i dag, den bløde totalitarisme, for hvilken alternativer er utænkelige. I en anden bog om "det globale kup" satte han sig igen mellem velkendte stole og gik imod den "hysteriske antiamerikanisme" med et forslag om en alliance mellem USA, Europa og Rusland. Ej heller tilfredsstillede hans bog om "det nye jødespørgsmål" nogen af de etablerede lejre. Altid uortodoks stod han for sin helt egen politiske retning. Og i modsætning til så mange intellektuelle, der holder sig til den negative kritik, tøvede Faye ikke med at fremlægge helt konkrete positive politiske programmer for, hvordan Frankrig

og verden burde indrettes, hvis han havde magt som agt (således skriftet "Mon Programme", 2012).

Ja, hele Fayes værk sigtede mod at komme frem til realistiske og effektive løsninger. Derfor sammenlignes hans tænkning da også med en generals på slagmarken. Den tilpasses minut for minut til den foreliggende situation og kan føre til beslutninger, andre uden samme overblik ikke forstår. Og den må begribes historisk, ikke som et fastfrosset hele uden for tid og sted. Der er selvfølgelig en rød tråd i form af temaer, der rides op i mindebogen, således kampen imod homogeniseringen af verden, kampen for Europa (modsat kampen for EU), imod "etnomasochismen", hans kortlægning af den moderne "konvergens af katastrofer", afklædningen af islam, og endelig gik han i brechen for en "technoscience", som det vestlige menneske må bruge for at sikre, at dets rødder kan vokse ind i fremtiden (traditionens overlevelse med moderne midler, arkæofuturismen). Fayes værk kan måske sammenfattes i en opfordring til europæerne om ikke at sammenblande det vestlige System med deres civilisations værdier og skæbne.

Faye gik bevidst efter at provokere. Som han sagde, kommer provokation fra det latinske "provocare", at bevæge andre til at svare og reflektere. Et eksempel på, at han som modvægt til det moderne "nysprog" altid søgte ned til ordenes oprindelige betydning for at få sandheden frem (hvorfor han da også udgav lange lister med begrebsforklaringer til sine politiske skrifter; kampen om definitionsretten er grundlæggende). Han troede på at angribe uden frygt, nåde, beregninger, forbehold eller intellektuel jargon, fordi sagens alvor og det, der står på spil, kræver det. Det blev for meget for vanetænkerne. Ikke alene tidligere medkæmpere har villet "kaput-kujonere" Faye, også de franske myndigheder har forsøgt at komme ham til livs med bekostelige "racisme"-sager, men kun kræften kunne gøre ham tavs. Filosofien, der kæmpede imod "historiens afslutning" som prædikat af kræmmermentaliteten, der kun kender det historieløse nu, mødte uundgåeligt selv sin afslutning. Men det gjorde han modigt med løftet pande. Som han sagde på dødslejet, havde han nu samme alder, som Sokrates opnåede, og havde som ham fuldstændt sit lignende livsværk. I hvert fald har det fået mange til at tænke en ekstra gang i en afgørende tid i Europas historie.

Den Danske Forening og
Grundlovsforeningen Dansk Kultur
inviterer til

20. JUNI 2020 MOSBJERG

Folkefest

TEMA: National identitet, patriotisme
og forsvaret for vores kultur

Vi lever i en skelsættende tid, og det har aldrig været vigtigere med et stærkt patriotisk sammenhold, såvel blandt politikere som folket. Derfor er det med største glæde, vi kan byde velkommen til tre stærke stemmer i denne kamp - så kom med til Danmarks største patriotiske folkefest, og mød ligesindede fra hele landet!

MARTIN HENRIKSEN

MF for Dansk Folkeparti fra 2005-2019. Mangeårig udlændingeordfører for partiet i Folketinget. Medlem af partiets strategiudvalg og altid forrest i kampen for Danmark.

METTE THIESEN

MF for Nye Borgerlige, indvalgt i 2019. Partiets familieordfører, frygtløse værdikæmper og debattør. Kompromisløs forkæmper for Danmark og vore normer og traditioner.

LONE NØRGAARD

Forfatter, kronikør, islamkritiker og medudgiver af netmediet NewSpeak Networks. Hovedstyrelsesmedlem i Dansk Samling og bestyrelsesmedlem af Trykkefrihedsselskabet.

folkefesten.dk

*Vi ses til
Mosbjerg Folkefest!*

Vil du imponere dine omgivelser?

Så imponér dem ved at tale dansk!

Det bliver mere og mere almindeligt at bruge engelske ord for ting og begreber, som der i forvejen findes danske ord for. Om det skyldes sproglig uformåen eller et ønske om at spille smart, er uvist. Meget tyder på, at det er det sidstnævnte, der gør sig gældende, når man i TV-annoncer gang på gang hører reklameindslag afrundet med en engelsksproget sætning som eksempelvis "Because I'm worth it".

Royal Run, Ladywalk, Bridgewalk. Danske arrangementer, som finder sted i Danmark, får engelske navne. Hvorfor?

Nogle gange er der tydelige nationalmasochistiske undertoner involveret. Jeg hørte på et tidspunkt en kvinde belære en mand om, at Mallorca udtales Majorca med j-lyd. Et øjeblik efter sagde hun Copenhagen til nogle udlændinge til trods for, at det dog udtales København på originalsproget. Jeg behøver næppe at nævne, at damen er kulturradikal.

Tal-engelsk-fænomenet har grebet om sig i en sådan grad, at man utvivlsomt kan score billige points på at overraske sine

omgivelser ved at bruge danske ord for begreber, som det er blevet almindeligt at formulere på engelsk.

Til den brug har jeg udarbejdet nedenstående miniordbog. Brug den, og find gerne selv på flere!

HV

Engelsk	Dansk
Audition	Prøve
Biased	Forudindtaget
Business	Forretning
Common sense	Sund fornuft
Connection	Forbindelse
Date	Stævnemøde
Event	Begivenhed
Factory outlet	Fabrikssalg
Marketing	Markedsføring
Outdoor	Udendørs
Sale	Udsalg
Shopping	Indkøb
Team	Hold
Win-win	Gensidig fordel

Set i bus 123 mellem Roskilde og Taastrup:

Foran sidder et tilsyneladende almindeligt ungt par i typisk sommerbeklædning, han i T-shirt, hun med bare arme og mørkt udslået hår.

Men da bussen nærmer sig Taastrup, sker der en forvandling. Kvindens bare arme forsvinder under en stor trøje, og det udsplagne hår bliver samlet og skjult under et stort tørklæde.

Han sætter sig på et andet sæde, og de to kender tilsyneladende ikke hinanden. De forlader bussen hver for sig.

Man gør sig sine tanker. Kvinden vil pludselig gerne være tildækket, men hvorfor???

HV

Innovation ikke tilladt

Læserbrev afvist af både Berlingske og JP.

Englands nye premierminister, Boris Johnson, bliver kritiseret og beskyldt for islamofobi fordi han har påpeget, at islam er årsagen til, at den muslimske verden er "literally centuries behind". Men det har han jo ret i. De sidste ca. 1000 år har muslimske samfund ikke frembragt noget af værdi, hverken videnskabeligt, teknisk, medicinsk eller litterært – kun olie og gas, som de i øvrigt hverken har fundet eller udvundet selv. Disse forhold illustreres bl.a. ved, at verdens ca. 1.6 milliarder muslimer har modtaget i alt sølle 4-5 nobelpriser (den politiske fredspris undtaget). Til sammenligning har verdens ca. 16 millioner jøder fået ca. 180 priser. Det-

te kan ikke begrundes med intelligensforskelle, men skyldes den islamiske tros dogmer, der bl.a. forbyder innovation, fordi samfundet under profetens ledelse pr. definition var det perfekte. Desuden afvises den menneskelige fornufts evne til at skelne mellem rigtigt og forkert - det kan kun de hellige skrifter. Ydermere fastholdes, at enhver begivenhed og handling kun har én årsag, nemlig Allahs vilje, som ikke er underlagt naturlove. Hermed trækkes tæppet væk under enhver form for videnskab.

Petter Mathisen, civ.ing.

Når man ikke vil høre, må man føle

Bogudgivelse i anledning af Ole Hasselbalchs 75-års dag den 26. april.

Ole Hasselbalch ville være fyldt 75 år den 26. april i år. Den Danske Forenings styrelse besluttede allerede mere end et år forinden, at han i den anledning skulle hædres med en antologi indeholdende dels et udvalg af hans egne artikler om folkevandringsproblematikken, dels artikler af forskellige ligesindede forfattere indeholdende deres synsvinkler på samme problematik.

Axel Artke og Harry Vinter blev sat på opgaven. Axel kontaktede potentielle bidragydere, og Harry gik i gang med at samle et udvalg af OH's artikler. Mange reagerede positivt på opfordringen til at bidrage til antologien, og projektet begyndte at tage form i løbet af efteråret 2019.

På et tidspunkt stod det klart, at Ole Hasselbalch ikke ville komme til at opleve sin 75-års fødselsdag. Det blev derfor besluttet at vise ham manuskriptet, så han kunne se

den påtænkte hædersgave. Han blev meget rørt og var meget glad for at se den lange række af bidragydere.

En måned senere sov han stille ind.

Ole Hasselbalch brugte af og til udtrykket "Hvis man ikke vil høre, må man føle". Det udtryk valgte de to redaktører at bruge som titel på antologien, som – foruden Ole Hasselbalch-tekster – kommer til at indeholde bidrag fra følgende:

Aia Fog	Mads Bryde Andersen
André Rossmann	og Torsten Iversen
Axel Artke	Mikael Jalving
Bent Jensen	Morten Uhrskov Jensen
Cherif Tomra Ayouty	Nicolai Sennels
Generation Identitær	Ole Stig Andersen
Harry Vinter	Peter Neerup Buhl
Jan Fagerlund	Pia Kjærsgaard
Kai Sørlander	Søren Espersen
Kim Møller	Søren Krarup
Lars Hedegaard	Tomas Kierstein
Lone Nørsgaard	

Antologien bliver illustreret og vil være på cirka 250 sider. Prisen er sat til 290 kr. Det er planen, at antologien skal udkomme medio april – få dage før Ole Hasselbalchs 75-års dag. Men allerede nu kan den bestilles til levering umiddelbart efter. Det gøres ved at indbetale 334 kr. (pris + porto) til:
- konto, Reg.nr. 4317 Konto 4547551
- eller MobilePay: 34810

Husk at opgive navn, adresse og telefonnummer.

Det frie ord

Bogen er den sidste og muligvis vigtigste i juraprofessor Ole Hasselbalchs meget omfangsrige forfatterskab.

Han skrev den færdig i sygesengen.

Demokrati forudsætter, at information og synspunkter flyder frit. At disse forudsætninger ikke længere er til stede, er emnet for bogen, som er opdelt i fire dele.

I den første forklares de værdier, det danske samfund er bygget på, og årsagen til, at vi hylder disse værdier.

I den anden del opregnes de begrænsninger, ytringsfriheden i dag er underkastet på dansk grund.

Bogens tredje del giver en oversigt over de retsregler, som i dag formelt værner ytringsfriheden.

I den fjerde del bliver der gjort status.

Læs i øvrigt Lars Hedegaards anmeldelse på side 8.

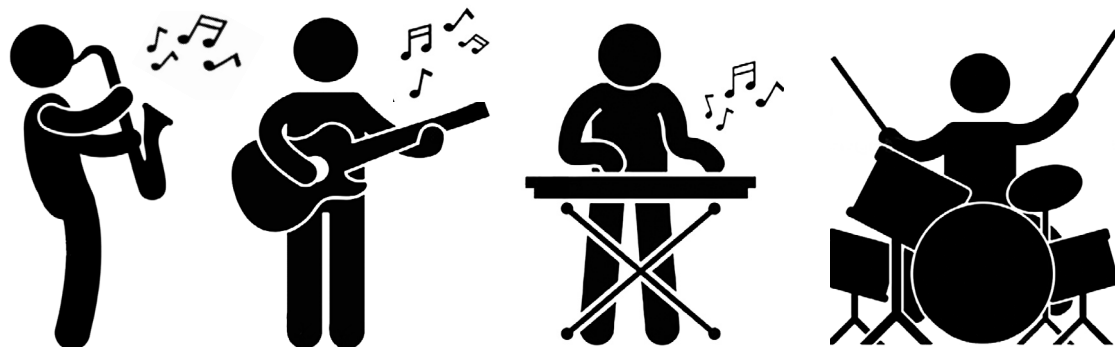

Bogen er på 312 sider og koster 339 kr. (pris + porto) Bestilling ved indbetaling af 339 kr. til konto:
Reg.nr. 4317 Konto 4547551.
- eller MobilePay: 34810

Husk at opgive navn, adresse og telefonnummer.

MUSIKERE SØGES

Kunne du tænke dig at underholde ved sommerens Folkefest?
- eller måske bare spille sammen med andre i et hjørne af et telt?
Kontakt så harryvinter@gmail.com og fortæl, hvad du spiller på.
Måske finder vi ud af noget sammen.

Indmeldelse i Den Danske Forening - bestilling af abonnement - 2020

Kontakt foreningens regnskabsfører Thomas Andreasen tlf. 23 42 77 33

- eller mail til: danskeren@danskeren.dk

Medlems- og abonnementsoplysninger, der afgives til foreningen, registreres kun til administration af medlems- eller abonnementsforholdet og videregives ikke til uvedkommende.

Kontingent - abonnement - 2020

Årskontingentet for et **medlemskab** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, IndsigtUdsyn.

Årskontingentet for et **abonnement** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, IndsigtUdsyn.

For medlemmer bosat **uden for Danmark** er prisen 250 kr. Gebyr ved bankoverførsel 50 kr.

Kontingentet følger kalenderåret. Opsigelse skal ske tre mdr. før kalenderårets udløb.

Vi beder om, at beløbet sendes til os i årets første kvartal; det koster penge at skulle rykke.

Udenlandske medlemmer og abonnenter kan betale via deres lokale bank med opgivelse af Danske Banks SWIFT-adresse som er: SWIFT-BIC: DABADKKK og IBAN-nr. IBAN-nr. som er: DK48 3000 0004 547551.

Foreningens adresse:

Den Danske Forening
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 23 42 77 33
CVR-nr. 31242339
Danske Bank Reg.nr.4317
Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk
MobilePay: 34810

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Hjemmeside:

Thomas Andreasen (webmaster)
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:

Tomas Kierstein
(formand, pressetalsmand).
Tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com
Søren Lind Jensen (næstformand)
slslsl@post6.tele.dk
Jesper Nielsen
Axel Artke
Jonas Zuschke

Regnskabsfører

og styrelsessekretær:

Thomas Andreasen
Tlf. aften/weekend 23 42 77 33
danskeren@danskeren.dk

Korrekturlæser:

Peder Valdemar Hjulær

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

NY BOG i april:
**NÅR MAN IKKE
VIL HØRE...**

ANMELDELSE:
DET FRIE ORD
OLE HASSELBALCH

INDSIGT:
**NIS
WEIHRAUCH**

”
da Ole satte
lokalsprojetten
på plads ”

ANMELDELSE:
**EN FRANSK
STRIDSMAND**

ANMELDELSE:
**Lars Hedegaard
om det frie ord:**

”Ole Hasselbalch har gjort mere for Danmark og friheden, end man med rimelighed kan forlange af noget menneske, og det er hans sidste bog et bevis på”

UDSYN:

**TOMMY
ROBINSON**

Fjernet fra de sociale medier

**BESTIL
ABONNEMENT PÅ
INDSIGT UDSYN
4 MAGASINER
ÅRLIGT
KR. 250,-**

INCL.
PORTO

Bestilling af abonnement og bøger:
danskeren@danskeren.dk · Sekretariatet: 23 42 77 33

